

finde Sted, at nemlig en Smaaamand kan blive ruineret, selv om den foreliggende Lov kom ud. Det forekommer mig endvidere, at der er endnu en Uklarhed tilstede, og det er den, at naar der sluffes i en Kommune, men Staden fter i en anden Kommune, hvem skal saa erstatte? Jeg finder i det Hele, at der kan indvendes saa Meget imod Lovforslaget, at jo mere jeg hører paa Diskussionen, desto mere anser jeg det for nødvendigt, at vedtage Mindretallets Forslag, naar vi da ikke skulle indvilde os i Forhold, som det senere kan falde os vanskeligt nok at rede os ud af igjen.

Justitsministeren: For saa vidt den ærede sidste Xaler (Th. Nielsen) fremsatte det Spørgsmaal, hvorledes der skulde forholde, naar Mennesker kom tilstede fjrend Brandvæsenet og forvoldte Skade paa Marker og Haver, idet der efter hans Mening ikke kunde være Spørgsmaal om Erstatning, efter som det ikke var Brandvæsenet, der havde gjort Staden, saa skal jeg bemærke, at for saa vidt de paagjældende private Personer komme for at sluffe og for saa vidt foregribe de Foranstaltninger, som Brandvæsenet skal træffe, vil jeg ikke tage i Betænkning at besvare Spørgsmaalet saaledes, at der i Virkeligheden er Spørgsmaal om Brandsvæsensudgifter. For saa vidt det derimod er Mennesker, der komme af andre Grunde, blot af Nygjerrighed f. Ex., bliver der jo den Forskjel, at Manden jo er berettiget til at jage dem bort, medens han ikke er berettiget til at jage Brandvæsenet bort. Det er netop dette, der er det Ubillige, at en Mand skal være nødt til at lade Folk komme ind og ødelægge hans Marker eller Have uden at kunne faae Erstatning derfor. Naar det ærede Medlem for Præsidents 3die Valgkreds (Albrechtsen) sagde, at han vidste af Erfaring, at de forskjellige Brandforsikringsfjlskaber altid erstatte Skade, der fter ved Slutningen af Branden, saa vil jeg bemærke, at det veed jeg meget vel, men det vedkommer ikke Spørgsmaalet. Det kan aldeles ikke betvivles, at Brandforsikringsfjlskaberne ere forpligtede til at erstatte ikke alene den direkte Skade ved selve Ilden men ogsaa den indirekte Skade, der ved Slutningsforanstaltningerne overgaa de af dem forsikrede Gjenstande, navnlig ved Vand o. f. v. Hvad Spørgsmaalet imidlertid dreier sig om, det er, om Skade paa Marker og Planter i Haver o. f. v. hører ind med under de forsikrede Gjenstande, og det ærede Medlem maa tillade mig at udtale, at jeg virkelig tror, han tager feil, des som det er hans Mening, at det ganske Almindelige er, at deslige Gjenstande indbefattes under Forsikringen, saaledes at Skade paa dem ved Ild eller Slutningsforanstaltninger erstattes. Jeg tror, jeg tør paastaa, at det ikke er almindeligt. Yderligere støtter jeg denne Formening derpaa, at det ærede Medlem stadig talte om Løspreforsikringer, men vovende Sæd og

Planter i Haver gaa virkelig ikke ind under Løspreforsikring, thi det er ikke Løspree. I Øvrigt skal jeg bemærke, at naar det er blevet ytret, at jeg skulde have søgt at paavirke Stemningen lige saa vel som Andre, og skulde have malet lige saa stærkt som Andre, saa maa jeg forvare mig mod en saadan Udtalelse. Jeg har nemlig ikke malet ud af Fantastien, men jeg har kun meddelt det ærede Thing, hvad der forelaa som virkelig indtrufne Tilfælde, — Tilfælde, der for en væsentlig Del have givet Anledning til at sætte Sagen i Bevægelse. Det er ikke Lankeexperiment, men virkelige, faktisk indtrufne Tilfælde, og er det forekommet de Herrer, at mine Billeder have været stærke, kan jeg dertil kun svare, at de have dog ikke været stærkere end Virkeligheden, thi det er virkelige Tilfælde, jeg har berettet om.

Th. Kruse: Jeg skal begynde med at erklære mig aldeles enig med den høitærede Justitsminister i en af hans Udtalelser. Naar den høitærede Minister sagde, at det dog vel ikke kunde være Folkethingets Mening at gjøre Dette eller Sint af Hensyn til, om Herremændene kunde faae Gavn deraf eller ikke, saa skal jeg erklære mig enig i den Betragtning, at for mit Vedkommende har det ikke den ringeste Indflydelse, om Herremændene kunne have Gavn deraf eller ikke, men det har heller ikke den ringeste Indflydelse paa mig eller paa min Stilling til Sagen, om Husmændene kunne faae Gavn deraf eller ikke. Jeg tror overhovedet, at man helst maa lade denne Betragtning ude, og jeg finder, at det aldeles ikke er fornødent at lægge saa stor Vægt paa Herremændene, navnlig i denne Forsamling. Derimod er der en anden Ytring af den ærede Minister, som jeg maa erklære mig bestemt imod. Den ærede Minister har gjentagne Gange udtalt, at dette Thing dog neppe vilde stemme anderledes end i Overensstemmelse med tidligere Afstemninger, navnlig i dette Tilfælde ikke i Uoverensstemmelse med den Lov, som er vedtagen for Kjøbstadernes Vedkommende. Da jeg imidlertid ikke har deltaget i de tidligere Afstemninger derover, maa jeg fralægge mig enhverformhelt Del deri, og da ogsaa staa udenfor den deraf dragne Konsekvents, at man ikke kunde stemme anderledes nu, fordi der tidligere var vedtaget en Lov. Men det forekommer mig desuden, at dette ikke passer; thi saavidt jeg kan skjønne, kan Loven netop komme til at passe for Kjøbenhavn og Kjøbstadernes Vedkommende. Jeg skal dog tillade mig at sige, at for mig er det Princip, der er nedlagt i nærværende Lovforslag, feilagtigt, og det kan heller ikke paavises af noget andet Exempel, at Lovgivningsmagten er gaaet ind paa at gjøre det Offentlige erstatningspligtigt lige over for tilfældig Skade. Det Offentlige paatager sig jo ikke at erstatte Brandskade heller ikke at erstatte Overvømmelses-